

- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα της παρούσας προσφυγής ταυτίζονται με αυτά της υποθέσεως C-485/03.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 19 Νοεμβρίου 2003

(Υπόθεση C-489/03)

(2004/C 21/37)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον José Luis Buendía Sierra, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 19 Νοεμβρίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως όλα τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή του προς τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 της αποφάσεως της Επιτροπής, της 11.7.2001, σχετικά με το καθεστώς κρατικών ενισχύσεων που εφάρμοσε η Ισπανία σε ορισμένες νεοσύστατες επιχειρήσεις στην Guirúzcoa (Ισπανία) [κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό E(2001) 1761], ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 4, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την απόφαση αυτή,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα της παρούσας προσφυγής ταυτίζονται με αυτά της υποθέσεως C-485/03.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 19 Νοεμβρίου 2003

(Υπόθεση C-490/03)

(2004/C 21/38)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον José Luis Buendía Sierra, μέλος της Νομικής της Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 19 Νοεμβρίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, παραλείποντας να θεσπίσει εμπροθέσμως όλα τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή του προς τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 της αποφάσεως της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 2001, σχετικά με το καθεστώς κρατικών ενισχύσεων που εφάρμοσε η Ισπανία σε ορισμένες νεοσύστατες επιχειρήσεις στη Βισκάγια [κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό E(2001) 1763], ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να κοινοποιήσει τις διατάξεις αυτές στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 4, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την απόφαση αυτή,
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα της παρούσας προσφυγής ταυτίζονται με αυτά της υποθέσεως C-485/03.

Προσφυγή της Δημοκρατίας της Αυστρίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 20 Νοεμβρίου 2003 (τηλετήπυμα: 13.11.2003)

(Υπόθεση C-492/03)

(2004/C 21/39)

Η Δημοκρατία της Αυστρίας, εκπροσωπούμενη από τον Harald Dossi, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 20 Νοεμβρίου 2003 (τηλετήπυμα: 13.11.2003) ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η Δημοκρατία της Αυστρίας ζητεί από το Δικαστήριο:

— Προστασία του περιβάλλοντος

1. να ακυρώσει την από 2 Σεπτεμβρίου 2003 απόφαση της Επιτροπής Ε(2003) 3117 τελικό, με την οποία απορρίπτονται οι εθνικές διατάξεις περί απαγορεύσεως των ΜΟΓΤ στην Άνω Αυστρία, που κοινοποιήθηκε από τη Δημοκρατία της Αυστρίας σύμφωνα με το άρθρο 95, παράγραφος 5, ΕΚ (1).
2. Να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

— Παράβαση ουσιαστικού τύπου

— Παράβαση δικαιωμάτων συμμετοχής και ακρόασεως

Η θεμελιώδης αρχή της ακρόασεως παραβιάστηκε κατά το μέτρο που η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν είχε την ευκαιρία να λάβει θέση ως προς το περιεχόμενο ή ως προς το αποτέλεσμα της αποφάσεως της Επιτροπής πριν από την έκδοσή της. Η ακρόαση των διαδικών αφορά στη συγκεκριμένη περίπτωση όχι μόνον την ενδεχόμενη λήψη θέσεως εκ μέρους των κρατών μελών αλλά το μοναδικό κρίσιμο για την απόφαση αποδεικτικό μέσο που προβλήθηκε στη διαδικασία, ήτοι την από 4 Ιουλίου 2003 λήψη θέσεως της Ευρωπαϊκής Αρχής για την Ασφάλεια των Τροφίμων (ΕΑΑΤ). Η αποδυνάμωση της θέσεως της ΕΑΑΤ θα μπορούσε να είχε οδηγήσει σε διαφορετική έκβαση της διαδικασίας. Δεδομένου ότι τούτο δεν μπορούσε να συμβεί λόγω ελλείψεως προηγουμένης γνωστοποίησεως της θέσεως, η διαδικασία λήψεως της αποφάσεως δεν πληροί τις θεμελιώδεις διαδικαστικές αρχές του κράτους δικαίου και συνιστά ως εκ τούτου παράβαση ουσιαστικού τύπου.

— Παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

Η παρούσα απόφαση εμφανίζει σοβαρές πλημμέλειες όσον αφορά την αιτιολόγηση. Η Επιτροπή περιορίζεται με την απόφαση να αποδώσει με γενική διατύπωση το περιεχόμενο και τον σκοπό του αυστριακού σχεδίου νόμου (Οδ GTVG 2002). Αναφέρεται μόνον εν παρόδω στο ότι ο νόμος πρέπει να ισχύει μόνον για τρία έτη μετά την ψήφισή του. Δεδομένου ότι η αιτιολόγηση του κανόνα δικαίου πρέπει να αναγράφει τα επιχειρήματα και τα αιτήματα των κρατών μελών για τα οποία έχει προφανώς μεγάλη σημασία, αυτός ο τρόπος ενέργειας της Επιτροπής συνιστά σημαντική παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως.

— Παράβαση της συμβάσεως ή ενός εκτελεστικού της συμβάσεως κανόνα δικαίου

Από τη σκοπιά της Δημοκρατίας της Αυστρίας, το σχέδιο του Οδ GTGV 2002 πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 95, παράγραφος 5, ΕΚ.

Το Οδ GTGV 2002 συνιστά μέτρο για την προστασία και διατήρηση του φυσικού περιβάλλοντος, στο οποίο υπάγεται και η βιοποικιλότητα. Το γνωστοποιηθέν μέτρο δεν αφορά (μόνον) τη συνύπαρξη μεταξύ της συμβατικής αγροτικής παραγωγής και την καλλιέργεια γενετικώς τροποποιημένων φυτών, αλλά προστατεύει το σύνολο της χλωρίδας από χειροτέρευση ή παραμερισμό λόγω ΜΟΓΤ. Η Επιτροπή παρακάμπτει το τεθέν σε αυτή ερώτημα εάν το Οδ GTVG 2002 είναι αναγκαίο για την προστασία του περιβάλλοντος ή του εργασιακού περιβάλλοντος, αποκλείοντας από την εξέταση του συμβατού — της συνυπάρξεως — μιας οικολογικής και συμβατικής ελεύθερης γενετικών τροποποιήσεων παραγωγής καθώς και της φυσικώς αναπτυσσόμενης χλωρίδας με τη μεγάλης εκτάσεως καλλιέργεια ΜΟΓΤ. Το ζήτημα της συνυπάρξεως αποκλείεται κατ' αυτόν τον τρόπο παρανόμως από την κοινοτικού δικαίου έννοια του περιβάλλοντος. Αυτή η διαφοροποίηση δεν είναι κατανοητή, διότι η έννοια του περιβάλλοντος δεν περιορίζεται με τη Συνθήκη ΕΚ ούτε από αντικειμενικής ούτε από τοπικής απόψεως. Στο πλαίσιο διαδικασίας σύμφωνα με την οδηγία 2001/18/ΕΚ (2), η συνύπαρξη βεβαίως πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εξέτασεως της συμβατότητας από περιβαλλοντικής απόψεως που πρέπει να διεξαχθεί. Ο διαχωρισμός μεταξύ περιβάλλοντος και συνυπάρξεως, από τον οποίο ξεκινά η Επιτροπή, δεν είναι δυνατό να γίνει παρά μόνον αυθαίρετα. Οι εκ μέρους της Δημοκρατίας της Αυστρίας εκφρασθείσες επιφυλάξεις όσον αφορά το ζήτημα της συνυπάρξεως γενετικώς τροποποιημένων και μη τροποποιημένων καλλιεργείων αφορούν ενάντια στην άποψη της Επιτροπής ειδικά προβλήματα της προστασίας του περιβάλλοντος υπό την έννοια του άρθρου 95, παράγραφος 5, ΕΚ.

— Νέες επιστημονικές γνώσεις

Στηριζόμενοι στη θέση της ΕΑΑΤ η Επιτροπή υποστήριξε ότι η έκθεση Müller, στην οποία στηρίζεται το Οδ GTVG 2002, περιέχει στοιχεία, τα οποία ήταν ως επί το πλείστον γνωστά ήδη πριν από την έκδοση της οδηγίας 2001/18/ΕΚ. Η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν συμμερίζεται αυτή την άποψη. Αποφασιστικό είναι το πόρισμα της εκθέσεως Müller ότι η συνύπαρξη μιας οικολογικής και συμβατικά ελεύθερης από γενετικές τροποποιήσεις παραγωγής με μεγάλης εκτάσεως καλλιέργεια ΜΟΓΤ είναι πρακτικά αδύνατη και ως εκ τούτου δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί η αρμόζουσα προστασία του περιβάλλοντος. Η μελέτη — όπως κάθε σοβαρή εργασία — περιλαμβάνει βεβαίως θεμελιωμένη επιστημονική αξιολόγηση υλικού εν μέρει διαθέσιμου, τούτο

όμως δεν επηρεάζει την επιστημονική της αξία. Αποφασιστικό είναι ότι η μελέτη καθαυτή περιέχει νέα επιστημονικά πορίσματα και συμπεράσματα και καθιστά σαφές ότι ο παρών κίνδυνος αρνητικών συνεπειών για το περιβάλλον, τα ζώα και τα φυτά δεν μπορεί να αποκλειστεί.

- Ειδικό πρόβλημα για το οικείο κράτος μέλος

Η αποδεδειγμένα μικρής κλίμακας αγροτική οικονομία της Αυστρίας, ενισχυμένη από τη συνεχή αύξηση του ποσοστού των βιοκαλλιεργειών και τον αριθμό των επιχειρήσεων με βιολογικές καλλιέργειες, προσδίδει μια χαρακτηριστική ιδιαιτερότητα για αυτή την κοινοτική περιφέρεια.

Η ρυθμιζόμενη με το άρθρο 95, παράγραφος 5, περαιτέρω επιταγή, το ειδικό πρόβλημα του κράτους μέλους να έχει προκύψει μετά τη λήψη του μέτρου εναρμόνισης, δεν αντικείται σε τούτο. Αποφασιστικό είναι μόνο το ότι η πλήρης έκταση του προβλήματος φάνηκε μόνον μετά τη λήψη του μέτρου εναρμόνισης. Μόλις κατά τη δημοσίευση της εκθέσεως Müller (28 Απριλίου 2002) μπόρεσε να επαληθευτεί η αληθινή έκταση του προβλήματος.

- Αναλογικότητα

Το Οδ GVTV 2002 πρέπει να θεωρηθεί ότι αποτελεί την αναγκαία για την προστασία του περιβάλλοντος διάταξη, η οποία λαμβανομένη υπόψη της περιορισμένης διάρκειας ισχύος των τριών ετών πρέπει να κριθεί και ανάλογη.

- Αρχή της πρόνοιας και της προλήψεως

Το Οδ GVTV 2002 συνιστά μέτρο πρόνοιας και προλήψεως υπό την έννοια του άρθρου 147, παράγραφος 2, ΕΚ. Σύμφωνα με αυτή τη διάταξη, η περιβαλλοντική πολιτική της Κοινότητας αποσκοπεί, λαμβανομένων υπόψη των διαφορετικών δεδομένων στις μεμονωμένες περιφέρειες της Κοινότητας, σε υψηλό επίπεδο προστασίας και βασίζεται μεταξύ άλλων στις θεμελιώδεις αρχές της πρόνοιας και της προλήψεως. Η διάκριση που κάνει ο κοινοτικός νομοθέτης αποκτά νόημα μόνον όταν οι έννοιες «πρόνοια» και «πρόληψη» έχουν αυτοτελή έννοια. Σύμφωνα με αυτή, η «πρόνοια» αφορά το χρονικό σημείο κατά το οποίο ένας κίνδυνος για το περιβάλλον δεν είναι ακόμη συγκεκριμένος κατά τρόπον ώστε να είναι αναγκαία η παρέμβαση υπό την έννοια της «προλήψεως». Το Οδ GVTV 2002 χρησιμοποιεί ως εκ τούτου για την αποφυγή του κινδύνου και δικαιολογείται επομένως υπό την έννοια της αρχής της προλήψεως.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Cour d'appel de Bordeaux, chambre de l'instruction, με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 2003 επί της αιτήσεως εκδόσεως η οποία αφορά τον André Rochus Hiebler

(Υπόθεση C-493/03)

(2004/C 21/40)

Με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 2003, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Νοεμβρίου 2003, το Cour d'appel de Bordeaux, chambre de l'instruction, στο πλαίσιο της αιτήσεως εκδόσεως, η οποία αφορά τον André Rochus Hiebler, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- Πρέπει να θεωρηθεί ότι αποτελούν διαφορετικές πράξεις η μεταφορά και η πώληση μιας και της αυτής ποσότητας ναρκωτικών ουσιών, ανάλογα με το αν πραγματοποιήθηκαν εντός ενός μόνο κράτους μέλους ή από ένα κράτος μέλος σε άλλο;
- Αποτελούν μία και την αυτή πράξη ή διαφορετικές πράξεις η εισαγωγή σε ένα κράτος μέλος ναρκωτικών ουσιών και η βραχυπρόθεσμη μεταφορά της αυτής ποσότητας ναρκωτικών ουσιών σε άλλο κράτος μέλος;
- Παρέχει το άρθρο 54 της Συμφωνίας του Σένγκεν, της 19ης Ιουνίου 1990, σε συμβαλλόμενο κράτος, στο οποίο έχει υποβληθεί αίτηση εκδόσεως, την εξουσία να δεχθεί την ένσταση «non bis in idem» αν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής αυτής πληρούνται, πλην όμως η κατά της διώξεως αντιτασσόμενη αμετάκλητη καταδίκη δεν έχει απαγγελθεί από αυτό αλλά από άλλο συμβαλλόμενο κράτος;
- Αντιτίθεται η απαγόρευση του άρθρου 54 της Συμφωνίας του Σένγκεν στην εκτέλεση καταδικαστικής αποφάσεως που εκδόθηκε σε κράτος μέλος πριν από την έναρξη ισχύος της εν λόγω συμφωνίας;
- Προστατεύει το έγκλημα του εμπορίου — όχι μικρών — ποσοτήτων απαγορευμένων ναρκωτικών ουσιών, που προβλέπεται και καταστέλλεται από τις διατάξεις των άρθρων 30, παράγραφος I, αριθ. 4, 29, παράγραφοι I, αριθ. 1 και 4, και III, δεύτερη πρόταση, αριθ. 2, από τα άρθρο 3, παράγραφος I, 2, παράγραφος I, 1, παράγραφος I σε συνδυασμό με το παράρτημα III του άρθρου 1, παράγραφος II, του γερμανικού νόμου περί ναρκωτικών, όπως διατυπώθηκε στις 27 Ιανουαρίου 1987, καθώς και από τα άρθρα 25, παράγραφος II, 52 και 53 του ομοσπονδιακού Ποινικού Κώδικα, τα ίδια έννομα αγαθά ή διαφορετικά έννομα αγαθά από αυτά που προστατεύει το έγκλημα της εισαγωγής, παράνομης κατοχής και διαθέσεως μη μικρών και εν μέρει σημαντικών ποσοτήτων ναρκωτικών ουσιών, που προβλέπεται και καταστέλλεται από τις διατάξεις των άρθρων 71, 72, 74, παράγραφοι I, αριθ. 2, και II, και 75 του ιταλικού νόμου 685/75 της 22ας Δεκεμβρίου 1975 και από τα άρθρα 81, 56 και 110 του ιταλικού Ποινικού Κώδικα;

(1) EE L 230 της 16.9.2003, σ. 34.

(2) EE L 106 της 17.4.2001, σ. 1.